

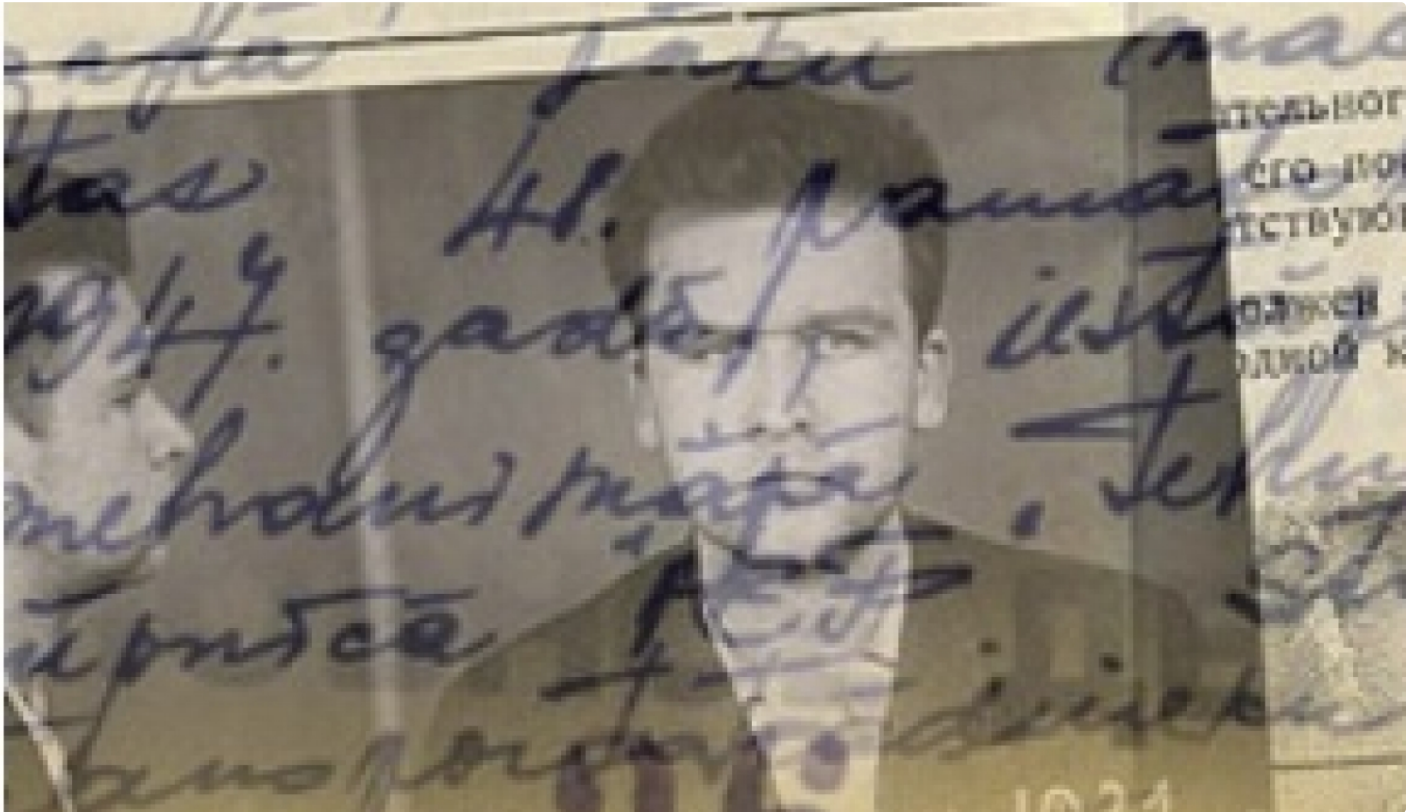
Latvijas brīvības cīnītājam Gunāram Astram – 90

Publicēts: 22.10.2021.

[Digitālā izstāde](#)

[Gunārs Astra](#)

[Brīvības cīnītājs](#)

Gunārs Astra (22.10.1931.– 06.04.1988.) nekad nav ieņēmis augstus amatus, nav populāru grāmatu vai mākslas darbu autors, viņam nebija zinātnisko grādu, ne arī oficiāli piešķirtu goda nosaukumu. Neskatoties uz šādu ārēju slavas atribūtu trūkumu, viņš šodien nereti tiek dēvēts par "20. gadsimta latvieti".

Gunārs Astra nesamierinājās ar padomju okupāciju Latvijā un nevardarbīgi pretojās okupācijas varai pagājušā gadsimta 60.-80. gados. Okupācijas režīms Gunāru Astru tiesāja divas reizes. 1961. gadā viņu apsūdzēja dažādās pretpadomju darbībās un piesprieda 15 gadus pastiprinātā režīma labošanas darbu kolonijā. Otro reizi 1983. gadā par pretpadomju aģitāciju un propagandu, piespriežot septiņus gadus ieslodzījumā sevišķa režīma labošanas darbu kolonijā, piecus gadus izsūtījumā, kā arī atzīstot par sevišķi bīstamu recidivistu. 1988. gada janvārī uz G. Astru tika attiecināts PSRS Augstākās padomes dekrēts par amnestiju un 1. februārī viņš tika atbrīvots. Pēc diviem mēnešiem viņš mīklainos apstākļos mira Ļeņingradas kara hospitālī.

Īpaša nozīme ir Gunāra Astras runai – 1983. gada 15. decembrī LPSR Augstākajā tiesā teiktajam pēdējam vārdam, kas beidzas ar mūsdienās daudz citēto frāzi

---

☞ *Es ticu, ka šis laiks izgaiss kā jauns murgs. Tas dod man spēku šeit stāvēt un elpot.*

Pieminot Gunāru Astru, Latvijas Nacionālais arhīvs piedāvā virtuālu izstādi: "[Tiesas procesi pret Gunāru Astru](#)"

<https://www.arhivi.gov.lv/lv/jaunums/latvijas-brivibas-cinitajam-gunaram-astram-90>

